

»ne govoriti pa ne slišati, to je vendar silna nesreča, kaj ne oče?« Med tem pogovorom pa se zasliši grozovito grdo preklinjanje v sosedni hiši. »Čuj«, pravi Jožkov oče, »preklinjevalec tukaj notri je še veliko nesrečnejši kakor ta-le mutec. Ali veš, zakaj?« — Jožek odgovori: »Zato, ker svoj jezik zlorabi za tako grde kletve in škoduje svoji duši.« — Ta preklinjevalec je bil Pavelčkov brat in je pozneje umrl v jetnišnici. Ali ni bil mutasti Pavelček srečnejši od svojega zlobnega brata?

Didel, didel dajčka!

Didel didel dajčka!
 Mi imamo zajčka;
 Noge ima štiri,
 Niso nič na miri;
 Z glavico jih liže,
 In z ušesi striže;
 Pa — oko le eno,
 Drugo je skaženo.
 Didel, didel dajčka,
 Mi imamo zajčka;
 Ali njemu taka
 Ni kot drugim dlaka;

Kakor drugim klaje,
 Njemu se ne daje;
 Zajček nenavaden
 Prav nikdār ni gladen.
 Komur v misel kane,
 Lahko ga ugane.
 K strijcu z mano pridi:
 S prsti on na zidi
 Kaže tega zajčka,
 Didel, didel dajčka.

Vnèslav.

Koliko služiš?

Kralj Ludovik XI. pride nekega dné v kuhinjo pogledat ter zapazi tu štirinajstletnega dečaka, ki je raženj vrtil na ognjišču. Mladeniček je bil tako čvrste postave, da bi se bil pač dal porabitì za kaj boljšega. Kralj ga vpraša, od kod je, kaj je in koliko da služi. Deček, ki ni kralja poznal, odreže se nekako drzno: »Jaz sem doma iz Berry in mi je Stefan ime; tukaj sem za kuhinjskega pomagacha in služim toliko kakor kralj.« — »Koliko pa kralj zasluži?« vpraša radovedno Ludovik. — »Toliko, kolikor potrebuje«, odgovori Štefan, »in jaz pa tudi ravno toliko.« — S tem odgovorom se je mali kuharček tako prikupil kralju, da ga je pozneje izvolil za prvega strežnika.

